

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

שלה

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ב
(תרגום הפשי)

יוצא לאור על ידי
„מכון לוי יצחק“
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות ושמונים ושלוש לבריאה
שנת הקהל

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' משה בן הרה"ח ר' ברוך ע"ה
חיימסון
נפטר ביום ב' תמוז ה'תשע"ז
ת. נ. צ. ב. ה.
*
נדפס ע"י צאצאיו שיחיו

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info, Call:
(718) 753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>
TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".

מעייין חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלת קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ורוב כחותיהם לתורה ומצוות, והתורה והמצוות הן כדבעי, ואילו הקטנים בדעת, הרי מלבד זאת שרוב זמנם וכוחותיהם מתבזבו לריק, גם עצם התורה והמצוות מלאות ב"פניות".

"מפרר יותר ממה שאוכל", התורה והמצוות שהם מקיימים, מתפוררים יותר ממה שנקלטים אצלם בפנימיותם, שהרי אין התורה נכנסת בפנימיות ונעשית מזון ולבוש לנשמה האלקית אלא כשקיום התורה ומצוות הוא לשמה⁴, לגבי הטף (בדעת) הרי זה חלק מועט, ורוב התורה והמצוות הוא לידם בפניות.

ג. וזאת היתה טענת המרגלים ועצתם לא ליכנס לארץ ישראל, ולהשאר במדבר, כי במדבר היה הכל בדקות וברוחניות, כאמור לעיל, ואילו בארץ ישראל, ששם יש עסק בדברים גשמיים, עלולים לנצל רוב הזמן לדברים גשמיים, ואף מן השעה המועטת של העסק בתורה ומצוות – יהיה חלק גדול עם פניות – ויתפורר.

על כך השיב הקב"ה: "וטפכם אשר אמרתם לבו יהיו" – הם דוקא – "והבאתי, והם יירשוה", לא דור המדבר, דור דעה, אלא הטף דוקא, אלו המתעסקים בענינים גשמיים, ולמרות זאת כופים עצמם ומקיימים תורה ומצוות, ומשום מעלת הכפיה העצמית חשובה עבודתם המועטת מעבודת דור המדבר, שבהם חסרה מעלת ה"אתכפיא" (וכדוגמת המבואר לעיל בענין מעלת עבודת הברורים).

ד. הרי אין מקרא יוצא מידי פשוטו – שכן כל הפירושים, סוד דרוש ורמז, באים אח"כ בהשתלשלות ומהוים פשט. הרי הפירוש הפשוט הוא שטף, מורה על ילדים.

א. בין הטענות שהשמיעו ישראל כתוצאה מדיבת המרגלים, היתה הטענה: "נשינו וטפינו יהיו לבז", כן גם מענה הקב"ה על טענותיהם היה: "וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה גו' (ומוסיף) והם יירשוה!".

בלתי מובן: כוונת המרגלים לא היתה, הרי, לטף דוקא, אלא לבנים הגדולים והקטנים גם יחד, למה מוזכר, אם כן, הטף דוקא, ולא "בנים" וכיוצא בזה, שמובנו גם גדולים וגם קטנים?

לפי פשוטם של דברים אפשר להסביר: כיון שנתכוונו להפחיד את ישראל במדה חזקה ביותר, דברו כך שהזכירו הטף, שהרי לקטנים האהבה גלויה יותר, והרחמנות גדולה עליהם. – לכן רואים גם, שאהבת הקב"ה לישראל באה גם היא משום "כי נער ישראל, שעל כן – ואוהבהו" –

ברם, דבר זה משמש הסבר רק לטענה שהשמיעו. הקושי נשאר, לגבי דבר הקב"ה לישראל: למה הזכיר גם הוא במיוחד את הטף, ואומר עליהם: והבאתי אותם, והם יירשוה, מכאן הוכחה, איפוא, שהטף קשור יותר לירושה והכניסה לארץ.

ב. הדבר יובן, על פי מה שאמרו רז"ל²: שתינוק מפורר יותר ממה שאוכל, שלכן מתבטאת מעלת יוסף בכך שנתן לחם לפי הטף, כי לטף יש לתת יותר, שיהא להם גם לפרר.

לחם – ברוחניות – מורה על תורה, שהרי תורה ומצוות הן מאכל ומשתה³, ובוזה קיים הבדל בין הגדולים בדעת לבין הטף, קטנים בדעת. הגדולים בדעת משקיעים רוב זמנם

(1) דברים א, לט.

(2) לק"ט ויגש מזו, יב. וראה פסחים י, ב.

(3) קהלת רבה ב, כג.

(4) ראה תניא סוף פרק לט וריש פרק מ.

– שאת זה יכול כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לתבוע ולהביא לפועל, שלכל לראש נעשה הגילוי ד"מקדש אד' כוננו ידך" במקום זה (שבע מאות ושבעים) שבו הוא חי ופעל עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, הסך הכל דכל עבודתו.

ודוקא על ידי סיום העבודה בחצי כדור התחתון, עד בהתחתון תחתון ביותר – "מעלים"⁴ ומגלים את כל הבנין של "מקדש אד' כוננו ידך", כולל גם הגג של הבנין, אשר "מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם"⁵ – כל זה "מתעלה" (נפעל) על ידי העבודה (הגבהה) של התחתון ביותר.

. . . כולל ועיקר – בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, אשר כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלימות הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כאו"א מישראל, ודוקא בתור נשמה בגוף, שע"י "מעשינו ועבודתינו" באה הגאולה, ונחוץ כביכול לכך שהיהודי יסכים, ויתירה מזו – שהוא ירצה ויכריז, שלא רק ש"הגיע זמן גאולתכם", אלא שישנה כבר הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל שגאולה היא מלשון גילוי – הגילוי דאלופו של עולם ב"גולה" (שנפעל ע"י עבודת היהודי בגלות).

לקוטי

וגם בלימוד התורה, זה, של הילדים, תינוקות של בית רבן, מתבטאת המעלה לגבי לימוד הגדולים, דוגמת האמור ביחס לטף ברוחניות, ולמרות הרמה הנמוכה שבלימודם הגלוי, הרי זה יקר בעיני הקב"ה יותר מלימוד הגדולים.

עד שנאמר על כך במדרש⁵ לפסוק "ודגלו עלי אהבה": "ודילוגו עלי אהבה – תינוק שמדלג על גבי האזכרה", למרות היותו מדלג על האזכרה מעורר הדבר אהבת הקב"ה, מאחר והדבר בא כתוצאה מאהבתם את הקב"ה שלכן מעוררים אהבה למעלה.

ומשום האהבה שלמעלה לתינוקות של בית רבן, אומר הרי הקב"ה, – שכל מתן תורה לכלל ישראל, הוא בזכות התינוקות, "בנינו ערבים בעדנו".

ולכן, גם ההלכה⁶: אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבנין בית המקדש, למרות גודל ענין בנין בית המקדש המגיע עד עצם התענוג, הרי לימוד התשב"ר נעלה יותר.

ה. וזה גם אחד הענינים העיקרים הקשורים ב"ב תמוז, יום הגאולה של כ"ק מו"ח אדמו"ר.

– שהיום הוא הרי שבת מברכים תמוז, שביום זה נמשכת ברכה לכל ענין החדש, ובפרט להענינים המבורכים שבו –

שמסר נפשו לחיזוק והפצת היהדות, ועמד בכל תוקף כנגד הלוחמים על ה' ועל משיחו. ואחד מעיקרי הדברים שהרבי השתדל עליו ביחוד היה – לימוד תשב"ר. וכפי שהרבי אמר בזמנים ההם⁷ כמה פעמים בביאור הפסוק מפי עוללים ויונקים יסדת עוז גו' להשבת אויב ומתנקם, שדוקא פי העוללים ויונקים, תינוקות

(5) שיר השירים רבה ב, ד.
(6) שבת ק"ט, ב. שלחן ערוך יורה דעה סימן ס"ג. הלכות ת"ת לאדמו"ר הזקן פרק א, י.
(7) ראה ד"ה וקבל היהודים. נדפס בקונטרס פט (ספר המאמרים ה'תשי"א עמוד 180).

שלח

שיחות

של בית רבן, הוא הנותן כח להפר ולבטל כל אויבי ישראל ואויבי היהדות, ודוקא מתינוקות של בית רבן באה הצלה לכלל ישראל.

וכשם שהיה בימי מרדכי ואסתר, שבשעה ששמע הקב"ה קול גדיא, קול תינוקות של בית רבן, הביא הדבר להתעוררות רחמים רבים שלמעלה, והביאה ישועה וגאולה לכל ישראל⁷.

(משיחת ש"פ שלח, תשכ"א)

1. מצוות* חלה היא – ליטול חתיכת עיסה, להפרישה ולתתה לכהן. כל העיסה נשאת חולין, והחלק המופרש נעשה קודש. יש לאכלו בטהרה, אך ורק ע"י כהנים.

לכאורה, יש להבין: על התורה נאמר הרי: דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום⁸, יתר על כל אומר הרמב"ם⁹, שכל הענין שניתנה תורה הוא להשכיח שלום בעולם, מה מקום, אם כן, בתורה, לפריוד, להפריש חלק מהעיסה, כל העיסה נשאת חולין וחלק זה נעשה קודש? ברם, הביאור הוא:

נאמר במדרש¹⁰ שמצות חלה ניתנה לנשים כדי לתקן חטא עץ הדעת על ידי חוה, "היא קלקלה חלתו של עולם" – אדם הראשון נקרא בשם חלתו של עולם – וע"י מצות חלה מתוקן חטא זה.

2. חטא עץ הדעת בא על ידי הנחש שקינא בכבודו של אדם. חטא זה נגרם על ידי תוספת דבר שלא צווה ע"י הקב"ה¹¹. הקב"ה

* (7) מדוייק ככהג"ל ועיקר – הכתוב "ירשוה" – שאפילו מי שהוא טף בעת הכניסה לארץ ולאחרי כיבוש וחלוקה וכל ימי חייו (לא רק בעת עצת המרגלים) – יירש הוא בשלימות משא"כ בענין הכתוב וידעו את הארץ.
(8) משלי ג, ז.

(9) סוף הלכות חנוכה.

(10) ילקוט שמעוני בראשית רמז לב.

(11) ראה סנהדרין כט, א.

(* קטע משיחה זו נדפסה בח"א [המתורגם] ע' 240 אך לשלימות הענין אנו מדפיסים כאן השיחה במילואה.

ציוה לבל יאכלו מעץ הדעת, וע"י שהוסיפו "שלא לגעת בו", בא החטא.

ולכאורה בלתי מובן: התורה עצמה אומרת הרי: "עשו משמרת למשמרת"י¹², "עשו סייג לתורה"^{12*}, שהם הגדרים והסייגים שתקנו חכמים, וכמבואר ברמב"ם¹³, שהם מן התורה, שבה נאמר "לא תסור וגו'".

– והבדלי הדינים שבין דאורייתא ודרבנן, מקורם בתורה עצמה שפסקה: מדאורייתא ספיקו לחומרא, וזה יהיה מדרבנן, וספיקו לקולא –

ומובא בשם ספרי מוסר, שיש להזהר במאה שערים של היתר, כדי לא לבא לשער אחד של איסור.

לא מובן, אם כן, מה רע בכך שהוסיפו "ולא תגעו בו", הלא כך הוא הסדר?

ח. והביאור הוא: יש להבחין מי העושה את הגזירה, והיכן עושים אותה: כשהיה אדם הראשון בגן עדן, שגן עדן אינו

סובל רע

– שלכן גרשו משם את אדם לאחר החטא משום שאינו סובל רע –

לא היה לו כל שייכות להרע, והיה "מרכבה" לאלקות, כדוגמת הנאמר על האבות¹⁴ שהיו בבחינת מרכבה "שכל עניניהם היו קדושים", כמרכבה הבטלה לגמרי לרצון הרוכב.

אין צורך, איפוא, לתקן במקום כזה, גדרים וסייגים, כי אין כל חשש לכשלון,

ואדרבה, לא רק שהגדרים והסייגים מיותרים, אלא שמהווים עוד מגרעת.

שכן, מי שהוא בבחינת מרכבה לאלקות, שכל עשיותיו – קדושה, ובשעה שעושה דבר

איזשהו הריהו מעלה דבר זה לקדושה, הרי כשנמנע מלעשות ענין כלשהו – הוא מעכב בכך עליית דבר זה.

דוגמת הנאמר בירושלמי¹⁵ שאחד האמוראים אמר שיהיה צורך למסור דין וחשבון על מאכל שאפשר היה לאכלו ולא נאכל.

מי שהוא בבחינת מרכבה וכל עשיותיו – קדושה, מעלה לקדושה כל ענין בו הוא עוסק. אין, איפוא, כל סתירה בין "עשו משמרת למשמרת" לבין העובדה שלא היה רצוי הענין של "ולא תגעו בו" בעץ הדעת.

במקום שיש צורך בגדרים וסייגים הרי הם יתרון,

ובמקום שאין צורך בהם הרי הם מגרעת, וכלשון רז"ל ב"ולא תגעו בו", שכן המוסף גורע.

ט. לתיקון חטא עץ הדעת שיסודו בשימוש בדבר שלא במקומו – ניתנה מצות חלה.

ענינה של חלה, הוא כאמור, שמפרידים "חלק" מהעיסה. כל העיסה היא חולין, וחלק זה הוא קודש, ונאכל לכהנים ובטהרה דוקא.

אף שתורה ענינה הרי שלום ואחדות, – אדמו"ר הזקן מאריך מאד בתניא פרק ל"ב ביחס לאהבת ישראל, ומסביר בהרחבה שהיא יסוד כל התורה כולה, גם במאמר ד"ה החלצו מבואר בארוכה חסרון הפירוד, ושהוא מקור לכל המדות הרעות –

למרות זאת, אם יבא מאן דהו ויצעק: מה לי ולשלחן ערוך, יש צורך באחדות – אזי: אל תאמרו קשר גו'.

יש לפעמים אשר אמיתות האחדות היא על ידי פירוד דוקא, ההבדלים בישראל של כהנים לויים וישראלים אינם ענין של פירוד, חס

ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם⁵ – ווערט דאָס אַלץ „אויפגעהויבן“ (אויפגעטאָן) דורך דער עבודה (הגבהה) פון דעם תחתון ביותר.

. . . כולל ועיקר – אין ברענגען די גאולה האמיתית והשלימה, וואָס כדי דער אויבערשטער זאָל דאָס דורכפירן בשלימות דאָרף ער (כביכול) האָבן די השתתפות פון יעדער איד, און דוקא אַלס נשמה בגוף, אַז דורך „מעשינו ועבודתינו“ קומט די גאולה, און מ'דאָרף כביכול אָנקומען אַז דער איד זאָל מסכים זיין, און נאָכמער – ער זאָל וועלן און מכריז זיין, אַז ניט נאָר וואָס „הגיע זמן גאולתכם“, נאָר ס'איז שוין דאָ די גאולה בפשטות, כמדובר לעיל אַז גאולה איז מלשון גילוי – דער גילוי אלופו של עולם אין „גולה“ (וואָס ווערט דורך דער עבודה פון אַ אידן אין גלות).

(משיחת יום ב', כ"ח סיון תנש"א)

(5) ילקוט שמעוני ישעי' רמז תצט.

ויש לומר, שכשם שזה בנוגע לכללות ענין הגלות והגאולה, כך הוא גם בנוגע למקום הפרטי שנמצאים בו ב"חצי כדור התחתון" – שהיות שזה (ה"מקדש מעט") המקום שבו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קבע את מקומו, בתור המקור להפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו, הרי דוקא במקום וממקום זה נפעלת הגאולה ובנין בית המקדש השלישי, "מקדש אד' כוננו ידך"²,

דאע"פ שמקומו בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – הרי כיון שזה נפעל על ידי "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות"³, ובפרט בסיום זמן הגלות ע"י העבודה ד"יפוצו מעינותיך חוצה" – יש כבר במקום זה, ודוקא במקום הזה, את ההכנה המושלמת ל"מקדש אד' כוננו ידך".

עד שתיכף ומיד נעשה במקום זה הגילוי של "מקדש אד' כוננו ידך"

(12) יבמות כא, א.

(12*) אבות פרק א, משנה א.

(13) ראה רמב"ם הלכות ממרים בתחילתו.

(14) בראשית רבה פרשה מו, ז. וראה תורה אור סוף

פרשת ויצא.

(15) סוף קדושין.

ב.ח.

ויש לומר, אַז כשם ווי דאָס איז בנוגע צו כללות ענין הגלות וגאולה, אַזוי איז דאָס אויך בנוגע צו דעם מקום פרטי וואו מ'געפינט זיך אין „חצי כדור התחתון“ – אַז היות אַז דאָס (דער „מקדש מעט“) איז דער אָרט וואו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט קובע געווען מקומו, אַלס דער מקור אויף הפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו, ווערט דוקא אין און פון דעם אָרט אויפגעטאָן די גאולה און בנין בית המקדש השלישי, „מקדש אד' כוננו ידיך“²,

דאע"פ אַז מקומו איז אין ארץ הקודש, אין ירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – איז אָבער וויבאַלד אַז דאָס ווערט אויפגעטאָן דורך „מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות“³, ובפרט אין סיום פון זמן הגלות דורך דער עבודה פון „יפוצו מעינותיך חוצה“ – האָט מען אין דעם אָרט, און דוקא אין דעם אָרט, די גאנצע צוגעגרייטקייט צום „מקדש אד' כוננו ידיך“,

ביז אַז תיכף ומיד ווערט אין דעם אָרט דער גילוי פון „מקדש אד' כוננו ידיך“ – וואָס דאָס קען דאָך כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו מאַנען און אויספירן, אַז צום אַלעם ערשטן ווערט דער גילוי פון „מקדש אד' כוננו ידיך“ אין דעם אָרט (זיבן הונדערט און זיבעציק) וואו ער האָט געלעבט און געטאָן עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, דער סך-הכל פון כל עבודתו.

און דוקא דורך דעם סיום העבודה אין חצי כדור התחתון, ביז אין דעם תחתון תחתון ביותר – „הויבט מען אויף“⁴ און מ'איז מגלה דעם גאַנצן בנין פון „מקדש אד' כוננו ידיך“, ביז אויך דעם גג של הבנין, וואָס „מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל

(1) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

(2) בשלח טו, יז.

(3) תניא רפ"ז.

(4) ראה תו"א בראשית ד, א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 33.

לקוטי

ושלום, אדרבא – זוהי האחדות האמתית. התחלקויות עשר הקדושות^{15*}, היא ענין של אחדות, ובדוגמא זו היא גם מצות חלה.

וזה הקשר בין מצות חלה שהיא תקון לחטא עץ הדעת, חטא עץ הדעת בא כתוצאה מהשתמשות בענין שלא במקומו הראוי, והתיקון לכך הוא – מצות חלה, לפעמים גם הפירוד – מצוה, ומצוה כזאת שדוקא היא המתקנת חטא כללי.

י. כהנים חלוקים מסתם בני ישראל, ובקרב כהנים עצמם, חלוק כהן הגדול מיתר כהנים.

ביום כפור היה הכהן הגדול נכנס לקדשי קדשים ואילו שאר הכהנים נשארו מבחוץ, ובני ישראל סתם לא היו נכנסים גם לעזרת כהנים.

על הכהנים ושבט לוי בכלל, נאמר^{16*}: יורו משפטך ליעקב ותורתך לישראל, שבומננו זה, הכוונה, לרבנים ומורי הוראה^{16*}.

יש לדעת, איפוא, שרבנים הם מובדלים מכל העם, ולא בכוחו של כל אדם להיות רב, כי דרושים לזה כמה תנאים.

יא. בשעה שמדובר ביחס ליהודים כיהודים, – יש לקרב את כולם, בנוגע, אבל, למושג „רבנות“, הכח והתואר „רב“, הרי אין ביכולת כל אדם להיות רב.

עליו להבחן כראוי, והעיקר בנוגע ליראתו, שהרי „אם לא זכה – תורתו נעשית לו כו'^{17*}“.

אם אינו מודה בכל התורה כולה, הרי אף על הדינים המוצאים חן בעיניו ומקיימם, אינו יכול, ואסור לו להיות דיין.

בהלכות דיינים בחושן משפט, ישנה הלכה הקובעת מיהו הכשר להיות דיין, ואם הוא כזה

(15*) כלים פרק א משנה ו.

(16*) דברים לג, י.

(16*) ראה רמב"ם סוף הלכות שמיטה ויובל.

(17) יומא עב, ב.

שלח

שיחות

האומר: שמועה זו נאה ושמועה זו אינה נאה, אסור לפסוק אפילו על השמועה, שמודה בה, ודינו כמבואר בסמינים האחרונים בחושן משפט, וכפסק הרמב"ם¹⁸ „מי שאינו מודה אפילו בתיבה אחת בתורה – הרי הוא כופר בתורה“.

והנותן „סמיכה“ לרבנים כאלו שיהיו מורי הוראה בישראל – הקולר תלוי בצוארו.

ואלו המציגים אותם כרבנים בישראל ונציגי דת ישראל, בה בשעה שכופרים בתורה, כפסק הרמב"ם, עושין התורה פלסטר ח"ו.

יב. טוענים: הרי אהבת ישראל היא

יסוד כל התורה, כל התורה ענינה שלום ואחדות, ואדמו"ר הזקן כל כך מאריך במעלת האחדות, איך זה, אם כן, גורמים למחלוקת ופירוד?

אך, בפרק ל"ב בתניא מביא את לשון המשנה^{18*}: אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, ודיוק הלשון הוא: ומקרבן לתורה, מקרב את הבריות לתורה,

אבל לא, חס ושלום, להפריד את התורה משלחן ערוך, לגזרה לפי מדת הבריות, ולגלות שליטה עליה, לומר: שמועה זו נאה ושמועה זו אינה נאה.

והנחלץ להגנת טענת „ואהבת לרעך כמוך“ כשהיא מנוגדת לציווי הקב"ה ומקנא לכבודו של פלוני בן פלוני

– אינו יוצר כאן ענין של שלום ואחדות כי אם, אדרבה, הרס ר"ל.

יג. באמצעות הטענה לאחדות שלפיה

אין צורך במחיצה רבנית, בין רבנים שומרי כל התורה לאלו ה"ראביי" הפוסקים שמועה זו נאה וכו', מסירים הללו את כל המחיצות הקיימות בקרב ישראל שומרי תורה ומצוה,

(18) הלכות תשובה פרק ג הלכה ח.

(18*) אבות פרק א משנה יב.

הוספה בשורת הגאולה

כז.

הפצת המעיינות דפנימיות התורה («סתים» שבתורה, שעל ידה נעשית האחדות ד'סתים" ד'ישראל עם «סתים» ד'קוב"ה¹) חוצה, עד לחוצה שאין חוצה הימנו, כפי שנתחדש במיוחד בדורנו זה גם ובמיוחד בחצי כדור התחתון (שבו לא הי' הגילוי דמ"ת²), שבו נקבע מושבו של נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, משה שבדורנו, ומשם מופצים המעיינות בכל קצוי תבל ממש, ובמשך יובל שנים³ («עולם»⁴), אשר, ע"י ההוספה בהפצת המעיינות חוצה (שכבר היתה באופן ד'די והותר"), דע את אלקי אביך⁵, «לדעתך», זוכים⁶ תיכף ומיד ל'אותו' הזמן. . (ש)לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד, ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר⁸ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

(משיחות ש"פ שלח, מבה"ח תמוז תנש"א)

- 1) ראה זח"ג עג, א. לקו"ת ויקרא ה, ג. נצבים מו, א. ובכ"מ.
- 2) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' שלא. וש"נ.
- 3) כולל ובמיוחד בענין שהזמן גרמא, יובל שנים לכ"ח («כח») סיון (שמתברך מיום הש"ק זה) – ראה בארוכה שיחת כ"ח סיון (סה"ש תנש"א ע' 635 ואילך).
- 4) קידושין טו, א. מכילתא ופרש"י משפטים כא, ו. – ולהעיר גם מלקו"ת פרשתנו מב, ד ואילך.
- 5) דה"א כת, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב. ובכ"מ.
- 6) כהבטחת מלך המשיח להבעש"ט – במענה לשאלתו אימת אתי מר – כשיפוצו מעיינותיך (דהבעש"ט) חוצה (אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו).
- 7) רמב"ם בסיום וחותם ספרו «משנה תורה».
- 8) ישע"י יא, ט.

שיחות שלח לקוטי

י. וזה תוכן ענין חלה: יש אשר הכרח הוא לעשות, הברל, מחיצה ולא להשמיע טענת האחדות. אחדות ישראל מתבטאת דוקא במחיצות הקיימות בין כהנים לויים וישראלים, בין רבנים ליהודים סתם וכו'.

אין זה ענין של פירוד, אדרבא, זוהי האחדות האמיתית.

ביחזקאל נאמר²² על מצות חלה, שהיא גורמת "להניח ברכה אל ביתך". למרות שנאמר לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה אלא השלום²³, כי, כאמור, יש ענינים אשר דוקא ההתחלקות והמחיצות הן האחדות האמיתית והשלום.

ובכך, מקויים ה"להניח ברכה אל ביתך". ברכה בלי תוארים המגבילים, בין ברוחניות, בין בגשמיות.

(משיחות ש"פ שלח, תשט"ז)

המחיצה בבית הכנסת, בין עזרת אנשים לעזרת נשים וכו' וכו' עד המחיצה בין בשר כשר ללא כשר, להבדיל בין הטהור והטמא, עד שמסירים ר"ל המחיצה בין יהודים לגוים עד, ח"ו, ל"בניך ובנותיך נתונים לעם אחר".

"לא תאמרו קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשר"¹⁹, אף ששבנא ביניהם.

יש לחזק את מחיצות ירושלים, ירא-שלם²⁰, היפך דעת שבנא ומתיבתא דיליה, ורק זה מציל את התינוקות שחונכו על ידי חזקיה – מיד סנחריב מלך אשור, אז – אין פרץ ואין יוצאת ואין צוחה ברחובותינו, ואין תלמידים שהקדיחו תבשילם ברבים.

אלא – אשרי העם שככה לו אשרי העם שהוי' אלקיו. המכוון לגאולה העתידה, וכדרשת חז"ל, שעל הגלות נאמר עשרים פעם שם הוי', וכנגדם עשרים פעם אשרי, על הגאולה העתידה²¹.

התהלים (נדפס במילואים לתהלים אהל יוסף יצחק – השלם).
(22) מד, ל.
(23) סוף עוקצים.

(19) ישע"י ח, יב.
(20) נתבאר בלקוטי תורה ד"ה אלה פקודי פ"ד. פ' ראה ד"ה וכל בניך פ"ב. ובכמה מקומות. להעיר מתוספות ד"ה דר (תענית טו, א) והוא על פי בראשית רבה פרשה נו.
(21) מדרש תהלים ונתבאר ברשימות הצמח צדק על

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו זרבינו מלך המשיח

ויהי' שעי' קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מורנו זרבינו מלך המשיח לעולם ועד